

In bed met Boeddha

MONICA VANLEKE

Check ook
de Fanny-Facebookpagina:
www.facebook.com/FannyHemeltrijk
de blog van de auteur:
monicavanleke.wordpress.com

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Monica Vanleke
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland
Singel 262
1016 AC Amsterdam
Postbus 3879
1001 AR Amsterdam

Omslagontwerp: Dominic Van Heupen
Foto omslag: Sais Cortebeeck
Illustraties: Monica Vanleke
Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2847 7
D/2013/0034/190
NUR 301

Voor sinterKlaas en zijn zus.

Dat alle zoekers gelukkige vinders mogen worden.

The paradox of our age

We have bigger houses, but smaller families
More conveniences, but less time
We have more degree, but less sense
More knowledge, but less judgment
More experts, but more problems
More medicines, but less healthiness
We have been all the way to the moon and back
But have trouble crossing the street to meet the new neighbor
We built more computers to hold more information
To produce more copies than ever
But have less communication
We have become long on quantity
But short on quality
These are times of fast food
But slow digestion
Tall men, but short character
Steep profit, shallow relationships.
It is a time where there is much in the window
But nothing in the room.

His Holiness the 14th dalai lama

Zelfklevend postzegeltje

De ideale man bestaat. Hij heet Noah. En hij is van mij! Nooit gedacht dat ik, na Nicolas, nog iemand zou ontmoeten die zo goed bij me past. Hij is gewoon perfect! Althans, bijna. Maar ik rond met plezier af naar boven. Verliefd zijn maakt een mens royaal. Ik geef nu zelfs fooi in de supermarkt.

Voorlopig heb ik nog maar één handicap ontdekt. Hoewel, eigenlijk zestien om precies te zijn: hij golft en heeft han-

dicap zestien. Dat is een term bij golf die ze voor amateurs gebruiken om zich aan elkaar te meten. Hoe kleiner het cijfer, hoe beter de speler. Een professional heeft geen handicap.

Hét terrein waar ik mijn kampioen handicap nul geef is in bed. Daar kan ik tenminste meespelen!

In bed met Noah, mijn absoluut favoriete bezigheid van het moment... van elk moment. Ideaal om de dag te beginnen, te eindigen, te onderbreken, als tussendoortje, een kleine snack...

Ik krijg er niet genoeg van. Mijn piraat heeft me veranderd in een postzegeltje. Zelfklevend! Hij heeft zo'n heerlijk lichaam. Mijn snoepverslaving is in één keer overwonnen. Ik ben geen chocoholicus meer. Noah is nu mijn afrodisiacum.

Afen toe besluipt mij de gedachte dat ik de ene verslaving voor de andere heb geruild en nu misschien wel seksoholicus ben. Maar het zal mijn huidige pret niet bederven. Mijn huid staat strak als een gestreken hemd, mijn wangen hebben weer hun appeltjesblos van toen ik vijf was. In mijn ogen glinsteren sterren, zelfs overdag. Als dit zo doorgaat, blijf ik eeuwig jong!

De eerste keer dat Noah bij me thuis kwam, hebben we de klok rond geflikflooid, aan één stuk door. Zonder penetratie, want we hadden geen condooms en kwamen niet los van elkaar om ze te kopen. Die goddelijke eerste keer draaide alleen maar om mij. Zo wilde hij het. Hij liet me inzien dat 'ontvangen' ook geven is. Mijn genot was zijn cadeau. Ik wist niet dat dat bestond, een man met zoveel uithoudingsvermogen (of beter gezegd: inhoudingsvermogen). Ik heb er gewoon geen woorden voor. En doordat zijn jongeman netjes buiten bleef, liet ik zijn ziel binnen. Dat was het moment dat ik deze zeldzame ridder in mijn hart sloot. Dit

heeft hem zoveel krediet gegeven dat hij heel wat zou moeten verprutsen in de toekomst om hem niet te kunnen vergen.

En toch is er een pijnpunt aan zoveel goeds: uit bed komen en elkaar loslaten. Dat doet zeer! Denk aan een venijnige pleister op een behaarde mannenborst die eraf moet. Als we dan al uit bed zijn geraakt, dan kleef ik aan hem vast in de douche, tijdens het aankleden, bij het ontbijt. Bengelend rond zijn nek heb ik al tientallen potten havermoutpap laten aanbranden. 'Wow, deze is nog zwarter dan de vorige', feliciteert hij me dan. Niets sarcastisch. Hij zegt het met liefde. Dat vind ik nog het mooiste van al: dat hij mijn foutjes en domme fratsen niet erg vindt. Tenminste, dat denk ik toch, aangezien hij er altijd smakelijk om lacht en nooit een dwars antwoord geeft of iets zegt waar een oordeel uit blijkt. Hij accepteert me zoals ik ben. Hoe dat voelt is onbeschrijflijk. Daarvan ga je rechtop lopen als een koningin. Niet uit de hoogte, maar waardig. Want zo behandelt hij me: als een uniek waardevol postzegeltje.

Sinds we samen zijn hebben we een beetje een probleem met tijd, zacht uitgedrukt. Overal komen we te laat. Als we niet opletten zal het ook nu weer gebeuren. Blijkbaar is zelfs de bruiloft van mijn vader als deadline niet dwingend genoeg. Het huwelijk vindt plaats in Frankrijk. Samen met zijn toekomstige vrouw heeft mijn pa een gîte gekocht in de buurt van Toulouse. Een opmerkelijke wending in zijn leven als je weet dat hij zich net van elk bezit had ontdaan. Jarenlang was hij huizenoppasser voor Lancelot, een firma die vastgoed beschermt. Tot hij her en der gevraagd werd als housesitter voor woningen van kennissen in binnen- en buitenland, waardoor hij zelfs geen meubels meer nodig had. En nu

koopt hij een huis, pardon, een gîte waar je vijftien gasten in kunt ontvangen? Zo zie je maar wat de liefde met iemand kan doen.

Eigenlijk wilden we gisteren al vertrekken. Maar dat is dus niet gelukt. We kwamen niet los van elkaar. Erg, hè. Maar nu is het afgelopen met uitstellen, want ze trouwen morgen en ik heb de bruidsjurk.

‘Hoe lang is het rijden?’ Ik nestel mijn gezicht in Noah’s armholte en knabbel aan zijn okselhaartjes.

‘Twaalf uur ongeveer, auw, afhankelijk van hoeveel keer jij moet plassen.’ Zonder veel moeite te doen probeert hij me te laten ophouden. Ik lik en bijt zijn vingers.

‘Hoeveel plaspauses heb je dan meegerekend?’

‘Waarschijnlijk te weinig’, lacht Noah. ‘Stop daarmee, het kriebelt.’

‘Yes, daar is het weer!’ Ik zoen het kuiltje in zijn wang. ‘Dag Dimple.’

Telkens als het verschijnt, is het alsof de zon opkomt. Hij heeft er maar eentje. Daarom lig en loop ik het liefst links van hem. Dan mis ik het nooit. Het zou er altijd moeten zijn. Of nee, toch niet. Want dan heb ik geen reden meer om hem te plagen. Ik zak terug onder zijn arm.

‘Eigenlijk wel zacht. Doe jij conditioner op je okselhaar?’

‘Gekkerd.’

‘Kan dienen als poupinette’, mijmer ik terwijl ik mijn wangen streel. ‘Dat was mijn oma’s koosnaampje voor poederdons’, antwoord ik Noah’s vragende blik. ‘Beetje talkpoeder erop en ik kan me er helemaal mee intalken. Zullen we het eens proberen?’

‘Nee! Hop, weg.’ Hij giechelt. ‘Kom prinses, eruit!’ Speels schopt Noah me uit bed.

Ook al doet hij het met liefde, even voel ik me afgewezen.

Terwijl ik overeind krabbel spurt hij naar de badkamer en doet de deur op slot.

‘Hé, waarom doe je dat nu?’ Beteuterd druk ik mijn wang tegen het hout. ‘Laat me erin.’

‘Als ik dat doe zijn we hier binnen drie uur nog niet weg.’

Hij heeft gelijk. Ik moet me vermennen.

Een stoute zonnestraal wringt zich door het gordijn en botst op een paillet. De trouwjapon rust als een schone slaapster op mijn chaise longue. Dromerig pak ik hem op en houd hem voor. Zullen ze er blij mee zijn?

Vorige maand vroeg mijn pa tijdens het skypen of ik een verrassingstrouwjurk wilde maken voor zijn bruid. Ook al kan ik niet echt goed naaien, het sprak meteen tot mijn verbeelding. Ik vond het een schitterend idee, maar ongehoord gewaagd. Welke bruid wil nu niet haar eigen jurk kiezen? Voor de meesten is dat misschien wel het belangrijkste van het hele gebeuren! Maar mensen op leeftijd zijn anders. Die zijn nog gekker dan wij. Mijn vader zeker. Via de computer loodste hij me stiekem door de garderobe van zijn verloofde. Onder mijn supervisie heeft hij vervolgens van een aantal kledingstukken de maat opgemeten. Een jurk maken zonder te passen. Je moet maar durven. Ik liet me meeslepen door zijn enthousiasme. Daar is mijn vader goed in. Hij had er alle vertrouwen in.

Het was een moeilijke opdracht. Zelfs als we in bed lagen stond fashion-tv aan. Ik hoopte op die manier wat inspiratie op te doen. Tussendoor amuseerde ik me met Noah. Het visioen waar ik op wachtte diende zich op een minder sexy moment aan: kotsend in het midden van een dansvloer, op een jarentachtigfeestje. (Sinds die tijd combineer ik geen Irish coffee meer met cava.) De jurk die zich aan mij openbaarde, was een glitterjurk. De hypnotiserende discobol die

boven mijn misselijke hoofd draaide had er vast iets mee te maken. Maar als een idee zich eenmaal opdringt, kan ik het niet meer veranderen. Inspiratie is heilig, ook al komt die van een discobol. De stof vond ik in Parijs. Prachtige oesterkleurige paillettenstof op zijde lag daar op mij te wachten... wat we uitvoerig hebben gevierd tussen champagnekleurige lakens... drie dagen lang.

De uitvoering van het plan verliep minder succesvol. Ik moest werken op een stuntelige paspop die ik met sjaals en truien vier maten had vergroot, en de paillettenstof bleek niet te naaien. Het ingenieuze gecentreerde ontwerp dat ik in gedachten had, moest ik uiteindelijk vereenvoudigen tot een buis met een sleepje. Maar de afwerking (of eigenlijk het gebrek eraan) is geniaal! Ik heb de onderkant bewust niet omgezoomd, zodat de bruid, overal waar ze gaat, een spoor van pailletten achterlaat. Als sterrenstof. Is dat niet geweldig? Om op dat sublieme idee te komen moest het eerst misgaan. Zo gaat het meestal bij mij. De beste dingen komen per ongeluk.

Zoals ook Noah. Wat ben ik Suzanne, mijn zwangere vriendin, dankbaar dat ze me meesleurde in dat televisieavontuur. Hoe had ik anders mijn kapitein eenoog ontmoet? En nog had ik hem bijna gemist, verstoep als hij was (met een oog) achter zijn camera. Na het programma is hij gestopt met reality-tv. Hij kreeg genoeg andere opdrachten. Ik was zijn laatste shownummer, zei hij. Rare uitspraak. Als ik wilde weten of hij in elk programma een liefje had, ontweek hij de vraag. Dus ik denk het wel. Niet dat het wat uitmaakt. Nu is hij bij mij. En hij is mij trouw. Dat is zijn karakter. Maar echt zeker weet je dat nooit. Hoeveel vriendinnen zou hij gehad hebben? Een ervaren minnaar is natuurlijk wel leuk. Maar hoe weet ik dat ik de ware ben?

Suzanne is op dat vlak een stadium verder. Zij gaat trouwen met haar 'ware'... met miljoenen ooggetuigen. Haar reality-leven is gewoon doorgegaan na *Beauty Express*. Ik zou niet met haar willen ruilen maar ben haar wel dankbaar. Die commerciële zet was de push uit het rood. Zo gingen we niet failliet en kon ik zelfs Amber in dienst houden.

Stom dat de trouwpartijen samen vallen. Maar het is niet anders. Ik kan niet op twee plekken tegelijk zijn. Stiekem ben ik er blij om. Ik zat er niet op te wachten om weer in dat circus van camera's en prikmicrofoontjes te stappen. De televisieproducent was woedend toen ik bedankte voor de uitnodiging om eregast te zijn in het grootste huwelijkspektakel van het jaar. Tenslotte was ik Suzannes partner in crime en is mijn romance met de cameraman ook wel pittig nieuws om uit te spitten.

Volgens de media hebben we ruzie. Wat ze niet allemaal verzinnen. Ik ben helemaal niet boos op Suzanne! Waarom zou ik? Het is toch haar keuze dat ze zich liever laat sponsoren door een haute-couturemerk in plaats van een jurk uit mijn eenvoudige vintagewinkeltje te dragen? Ik had nochtans een prachtig exemplaar uit de jaren twintig in gedachten. In dat geval moest ik wel een oplossing vinden voor haar groeiend buikje, maar dat zijn details. Oké, toegegeven, ik ben een beetje teleurgesteld. Als ze voor mij had gekozen, was dat een publieke erkenning geweest. Maar ik snap wel dat ze waarschijnlijk met miljoenen koordjes vastzit aan contracten en morele verplichtingen. Het is politiek. Ik moet het niet persoonlijk nemen. Aan de andere kant, als Bekende Vlaming kun je toch je wetten stellen? Maar misschien is ze daar nog niet bekend genoeg voor? Niet zoals Astrid Bryan. Trouwens, wie zegt dat die wél doet wat ze wil?

Besluiteloos schuifel ik langs mijn wand met kleren. Wat heeft S, mijn buurman en Suzannes lover, hier toch mooi werk geleverd: behalve mijn mandalamuur voor ons bed, staan er kledingrekken door de hele kamer. Ik bedoel Beau. (Ik raak maar niet gewend aan zijn echte naam.) Hij had me in het begin moeten corrigeren en zeggen dat de S op zijn bel eigenlijk een B was. Nu is het voor altijd verkeerd geprogrammeerd. Zou dat met alles zo zijn? Zitten we vast aan onze foute programmering? Eigenlijk is het niet fair van mij. S, ik bedoel Beau, verdient mijn inspanning. Vanaf nu zal ik echt moeite doen.

‘Beau, Beau, Beau, Bonanza!’ Ik rodeo door de kamer en pluk in de vlucht een cowboyhoed van een plank.

Een wolk van lekker fris gewassen man vult de kamer.

‘Wow, sexy cowboy, je hebt je hoed al op’, hoor ik achter me. ‘Waar is de rest?’

Klamme handen omknellen mijn borsten. Net als ik denk dat een nieuw nummertje volgt, stuurt een pets op mijn billen me naar de badkamer.

‘Douchen jij.’

‘Aye aye, captain.’

‘Klaar met inpakken?’ plaagt Noah me.

Ik werp hem een blik toe die moet duidelijk maken hoe zwaar mijn leven wel is.

‘Heb je al nagedacht wat je gaat meenemen?’ roept hij me na.

Nagedacht: ja, maar het bezorgde me zoveel stress dat ik er snel mee gestopt ben. Als ik op reis moet, is dat een hel. Koffers pakken vind ik vreselijk. Ik kan niet beslissen wat mee te nemen omdat ik niet van tevoren kan inschatten in welke bui ik zal zijn. Wat als ik zin krijg in rood, en ik heb een koffer vol zwart meegenomen? Wat als ik het koud krijg, of te warm? Wat als ik me in een romantische bloemetjesbui

voel of juist stoer wil zijn? Het bezorgt me behoorlijk wat stress terwijl ik het een belachelijk probleem vind. Er zal wel meer achter zitten. Misschien heeft het te maken met alles willen, ook dingen die er niet zijn? Hoewel. Nu wil ik Noah en die is er heel erg wél. Waar zeur ik toch over? Hij is de hoofdbagage, mijn alles!

‘Ik heb een fannytastisch idee’, roep ik blij vanonder de douchestraal. ‘Jij mag voor mij inpakken!’

‘Oh nee, daar trap ik niet in’, protesteert Noah. ‘En dan op mijn donder krijgen als het de verkeerde dingen zijn.’

Schuldig kijkend kom ik een kwartier later, gehuld in badjas, de badkamer uit. Noah heeft de koffer uitnodigend open gelegd op bed. Hij heeft, attent als hij is, de grootste genomen. Zijn leren tas staat klaar bij de deur.

Maar ik weet het nog steeds niet en de tijd dringt. Gedreven begin ik van alles te passen, dat ik vervolgens op een hoop gooi.

‘Is dat de goedgekeurde of de afgekeurde stapel?’ vraagt Noah geamuseerd.

‘Dat is de ik-weet-het-nog-nietstapel’, antwoord ik een beetje opgejaagd. Het moet nu echt gaan opschieten.

‘Hoe heb jij naar Santiago de Compostela kunnen gaan? Wat moet dat een stress geweest zijn.’

‘Dat was een pelgrimstocht. Dat is anders. En dat was helemaal geen stress. Het was juist bevrijdend zo weinig bij je te hebben, niet te hoeven nadenken over wat aan te trekken.’

Dat ik aanvankelijk was vertrokken met een volle koffer op wieltjes en pas de luxe van ‘weinig’ ontdekte nadat ik alles was kwijtgeraakt, verzwijg ik.

‘Weet je wat, ik doe net alsof ik weer op pelgrimstocht ga.’ Lukraak pak ik het eerste het beste. ‘Een outfit voor overdag...’ Ik leg een legergroene broek en sweatshirt in de kof-

fer. 'En een outfit voor 's avonds...' Met een suikerzoete blik leg ik een sexy niemendalletje boven op het ministapeltje kleren en klap de koffer dicht. 'Voilà, klaar.'

'Mooie feestoutfit!' Noah is al helemaal om me. 'Zonde om zo een grote koffer leeg te laten', speelt hij in mijn kaarten.

'Des te meer plaats voor jou', flirt ik. 'Jij bent mijn wonderbra, mijn dag- en nachtcrème, mijn... Oh, ik mag mijn krulspelden niet vergeten.'

Nu ik mijn haar weer laat groeien kan ik wat experimenteren met mijn moeders krullers. Tot aan haar dood bleef ze trouw aan de Lauren Bacall-look. Halflang glanzend golvend haar met onderaan een rollo, zoals zij het noemde. Voor het feest ga ik hetzelfde doen. Het past perfect bij mijn jarenveertigjurk.

'Koffertje verder vullen?'

'Oké, misschien nog een paar dingen.' Tegen mijn zin maak ik me los uit Noah's vangarmen en gris willekeurig dingen mee die ik tegenkom. Ik kan me niet concentreren met hem in de buurt. Ach, de meeste tijd zal ik toch geen kleren dragen. Hihi.

Een tas met schoenen. Een tas met toiletgerei. Kaarsjes voor op de kamer. Geurolie. Massageolie. Smoking Noah. Feestjurk Fanny. Een omslagdoek. Boek voor onderweg.

Klaar.

Misschien mijn lievelingsdekontje nog. Dat is het leuke aan met de auto reizen. Je kunt hem lekker volproppen zonder het te hoeven dragen.

'Denk je dat Funnybunny gepakt zou kunnen hebben over een halfuur? Dan ga ik nu de wagen halen.' Uit ervaring weet Noah dat ik nog maar 'schijn'-klaar ben. Altijd moet ik op het laatste nippertje nog dingen toevoegen. Het is sterker dan mezelf.

Ik knik overtuigd. Deze keer ga ik hem verrassen en zal ik écht klaar zijn. Noah schiet een trui aan en loopt met een aantal tassen naar beneden.

Om parkeerstress te vermijden zetten we de auto meestal aan de kade, het stukje zee van Antwerpen. Ik vind het altijd fijn om even bij het water te zijn. En het is een gezellige wandeling. Maar nu hebben we haast en komt het niet goed uit.

Als Noah eraan komt heb ik alle bagage voor mijn winkel-tje neergezet. Een tram wacht dreigend voor het stoplicht. Wedden dat hij meteen gaat tingelen als hij een seconde moet wachten? Als een haas loop ik met zo veel mogelijk tassen tegelijk naar de auto. Het licht springt op groen. De trambestuurder bekijkt ons alsof we een doel zijn om te rammen. Met een rood hoofd van inspanning rol ik mijn koffer alvast van het voetpad, tussen twee geparkeerde auto's, waar ik wacht op Noah om ze in te laden. Waarom zware dingen tillen als er een man in de buurt is. Noah zoekt naar binnen.

‘Hé, waar ga je naartoe?’

De trambestuurder tingt hem na.

Blij als een kind verschijnt mijn held met zijn golfstokken in de hand.

Tingtingtingting.

‘Het belangrijkste was ik bijna vergeten’, glundert hij.

Natuurlijk. Dat is zijn toetje van deze trip: de golfterreinen van Midi-Pyrénées verkennen.

Tingtingtingtingting.

‘Klaar?’

‘Eh, ik denk het.’ Ik aarzel terwijl ik mijn gordel vastklik.

Tingtingtingtingtingtingting.

Noah slaat de kofferbak dicht en neemt plaats achter het stuur.

‘Zijn alle lichten uit, snoepje? Gas uit?’ vraagt hij nog eens voor de zekerheid.

Tingtingtingtingtingtingtingting.

‘Ja, rijd nu maar. Trouwens, over een uur komt Amber.’

Noah start de motor.

‘Wacht! De huwelijkskaart en de wensballon!’

De trambestuurder krijgt het nu echt op zijn zenuwen en houdt niet meer op met tingelen tot ik verlegen weer buitenkom met mijn armen vol paillettenstof.

Noah’s kuiltje verschijnt als hij de bruidsjurk ziet.

Tja, wat zal ik zeggen. Zo werkt mijn engelsbewaarder: hij stuurt me voor iets banaals naar binnen om me erachter te laten komen dat ik iets belangrijks vergeten ben. Noah drapeert mijn ontwerp op de achterbank. De zorgvuldigheid waarmee hij het doet ontroert me. Wat is hij goed met ‘trouwjurk’. Een steek schiet van mijn hart naar mijn buik naar mijn keel. Ik slik de kikker door. Te vroeg voor zulke gedachten.

‘Heb je nu alles, lieverd?’ Hij zoent me teder op het voorhoofd.

‘Alles’, glunder ik veelbetekenend.

‘Je gaat erop vooruit’, zegt Noah een paar minuten later op de autosnelweg. ‘Maar één keer terug hoeven lopen!’

Ik lach nerveus terwijl ik op mijn lip bijt. In gedachten zie ik de haardroger nog in de badkamer liggen, de scheermesjes in de douche en ik denk dat ik ondergoed heb vergeten te pakken. Ook zou het kunnen dat mijn identiteitskaart nog in mijn andere tas zit. Maar ik durf het niet te checken. Vreemd, hè. Ik heb geen reden om iets achter te houden voor Noah, want hij wordt nooit boos. Waarom doe ik het dan? ‘Een man mag alles eten, maar niet alles weten’, zei mijn oma altijd. Die oude spreuken zullen wel iets van waarheid in zich hebben. Dus houd ik wijselijk mijn mond.